

Tiden havde haft Mistanke til Peter Andreas og nu fandt hans Værelse tomt, havde hun anstillet en nærmere Undersøgelse og derved fundet Vinduet i Forstuen staaende paa Klem og friske Spor i Sneen udenfor.

Henne i Sengen havde Moderen forsøgt at rejse sig. Nu lagde hun sig tilbage paa Pudsen med et klagende Udbrud og holdt Haanden for Øjnene som en, for hvem det svimler. Præsten gik hen til hende og greb hendes anden Haand. »Rolig, Mo'er ... rolig!« sagde han, skønt hans egen Stemme skælvede. — »Gud se i Naade til os!« stønnede hun. — »Amen!« sagde Præsten stærkt; han slap ikke hendes Haand. —

Imidlertid befandt Peter Andreas sig ude paa de store Bakker nordfor Byen, hvor en livlig Skare af halvvoksen Ungdom i disse Aftener drev Slædesport i det klare Maaneskin. Det var selve den kongelige Amtschaussé, man havde udvalgt til Bane — en bred, jævnt nedadskraanende Vej, der fra Bakkehøjden førte i en enkelt stor Svingning lige ind til Byen, ja her kunde man endda, dersom man havde tilstrækkelig Fart paa og ikke var bange for Vægteren, rutsche gennem hele den stejle Nørregade næsten ned til Torvet foran Raadhuset. Under hele denne lange Nedfart havde man foran sig den frieste og videste Udsigt over Egnen: først nedover selve Byen